

Front PP-CCOO-UGT contra el requisit del valencià

Francesc Esteve

Institut de Política Lingüística d'ACPV

Hauria pogut ser una excel·lent oportunitat per a avançar en molts aspectes: per a augmentar la professionalitat de l'administració i reduir la dependència respecte del poder polític, per a cobrir tots els llocs de treball amb valoració de mèrits i capacitats, per a atendre els ciutadans en la llengua pròpia i per a posar fi a la discriminació dels catalanoparlants.

Però tots aquests avanços possibles, reclamats en la negociació, s'han engegat a rodar en l'esborrany de la llei d'ordenació i gestió de la funció pública valenciana que han pactat els sindicats Comissions Obreres-PV i UGT-PV amb el govern valencià del PP, amb l'oposició d'Intersindical Valenciana. CCOO i UGT no han dubtat a fer un front comú amb el sindicalisme corporativista del CSI-CSIF i CEMSATSE ni a concedir un valuós baló d'oxigen al govern de Camps, acorralat entre la investigació judicial per corrupció i amb un seguit de sentències perdudes en el camp de la llengua i l'ensenyament.

Un dels punts pactats més escandalosament retrògrads i discriminatoris és el tracte que rep el català. Així, mentre que el coneixement del castellà es pot exigir a tots i cadascun dels ciutadans (article 3.1 de la Constitució espanyola), la llei valenciana no estableix que la llengua oficial i pròpia del País Valencià (segons l'Estatut valencià) es pugui reclamar ni tan sols als treballadors públics que han d'atendre els ciutadans. Totes les comunitats autònomes de llengua diferent del castellà —amb l'única excepció de Navarra— han previst que, com que els ciutadans tenen el dret de relacionar-se amb l'administració en l'idioma propi, això

només pot garantir-se, lògicament, si els empleats públics tenen el deure correlatiu de conèixer-lo. I així ho han legislat en les corresponents lleis de la funció pública: a Catalunya i al País Basc, però també a les Illes Balears i a Galícia, aquests amb governs del PP. Al País Valencià, aquesta lògica no existeix: no sols per al PP i per als sindicats corporativistes, sinó per a CCOO i UGT.

Tots els requisits que l'esborrany de llei enumera per a accedir a ser empleat públic s'han de complir, lògicament, abans de les proves selectives. Segons l'article 53, per a poder participar en aquestes proves, hom ha d'acreditar abans de la convocatòria aquestes condicions: ciutadania espanyola o de la Unió Europea, edat mínima de 16 anys, no haver estat inhabilitat i titulació exigida. Només n'hi ha una excepció: el domini del català pot acreditar-se *després d'haver aprovat*. És com si un candidat proposés a l'administració comprometre's a obtenir la titulació de llicenciat o el passaport espanyol una vegada que ja li han donat la plaça.

I com s'acredita aquest domini de català "promès" i *a posteriori*? Doncs amb uns simples cursets, que ni garanteixen res ni obliguen a res. "El personal que no pueda acreditar dichos conocimientos deberá realizar los cursos de perfeccionamiento que a este fin organice la Administración de la Generalitat" (citem en castellà, l'única versió de la llei oferta per la Generalitat Valenciana, que demostra quin és el seu compromís amb la llengua pròpia).

La burla a la lògica i l'excepcionalitat discriminatòria contra la llengua pròpia es fa patent en tres articles més. En el

88 s'esmenten, entre les obligacions dels empleats públics "la atención en cualquiera de las lenguas oficiales", una obligació fantasma que és un escarn als catalanoparlants, perquè quasi cap funcionari de la Generalitat no ha hagut d'acreditar que sap el català ni té cap deure de dominar-lo. La hipocresia i el menyspreu assoleixen proporcions majúscules en l'article 141.1.b, que tipifica les "faltas molt greus", entre les quals esmenta "Toda actuación que suponga discriminación por razón de [...] lengua [...]". És una falta "molt greu" discriminar per raó de llengua alhora que no es fa res per evitar-la posant els mitjans normals i lògics i prevists des de fa dècades en les altres comunitats autònomes. També signat per CCOO i per UGT.

Finalment, l'article 100 ens proclama quina és la consideració màxima que el PP i els sindicats signants donen al català: un "mèrit" extraordinari, equiparat als idiomes comunitaris. Així, en els concursos, "se podrán valorar" —es podran: ni tan sols s'hauran de valorar!— mèrits com el "conocimiento de valenciano" o "de otros idiomas comunitarios". "Conocer el valenciano" queda equiparat a conèixer l'alemany, el txec o el maltès.

Tot això ho han firmat CCOO i UGT amb el PP. Però afegiu-hi encara més misèria moral: aquests dos sindicats ni tan sols han estat capaços de complir els compromisos que han signat davant la societat civil: sindicats, partits polítics, entitats com ACPV o Escola Valenciana. Parlem del Compromís pel Valencià signat el 2003 o del Manifest pel Requisit Lingüístic, on n'exigien l'aplicació a les Corts Valencianes. Les Illes Balears establiren el requisit del català el 1989, amb el govern del PP de Gabriel Cañellas, i Galícia, però al gallec, el 1992, amb Manuel Fraga. És d'una infinita tristesa constatar que CCOO i UGT resten molt més enrere que el PP i l'ex-franquista Fraga respecte a la llengua i als ciutadans. I potser també en el valor de la paraula donada.

"A l'esborrany de la llei, 'conocer el valenciano' queda equiparat a conèixer l'alemany, el txec o el maltès"